

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 1. Quomodo illi Deus ostenderit immensitatem divinæ essentiæ, ac
suarum divinarum perfectionum: quámq[ue] sit incomprehensibilis à suis
creaturis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT I.

Quomodo illi DEUS ostenderit immensitatem.

Divinæ Essentiæ, ac suarum Divinarum perfectionum: quamque sit incomprehensibilis à suis creaturis.

Ro fundamento harum Revelationum iuravit referre, quod Venemibilis Marina in prima earum hunc in modum proponit. Revocavit mihi in memoriam Dominus illos Seraphinos, qui duabus alis tegebant capita, & alijs duabus pedes, atque una, quid hoc significaret; & vidi clarissimè totam Majestatem DEI, ut ita dicam, à tergo, adeò ut fuerim vehementer consternata, contemplando tantam gloriam, qualis mihi ibi apparuit. Erat ea res inusitata, quam quæ mihi unquam acciderit. Neque verò ego miserabilis ausim aliud dicere, quam fuisse à me visam totam DEI Majestatem. Unde quisque intelligat, quidnam viderit, quæ id vidit.

Hac visio fuit similis visioni Moysis, cui dixit DEUS: Videbis posteriora mea, faciem autem meam videre non poteris. Quia quantumcumque magnus sit in contemplatione gustus, nunquam tamen in hac vita mortali, de lege ordinaria, ullus videt DEUM facie ad faciem, eà claritate, quæ videtur in caelesti gloria, sed aliâ visione minore, tamesi respectu obscura fidei vocetur clara, quod est, videre illius posteriora. Atque hunc in modum sunt intelligenda sequentes visiones.

§. I.

Dum, inquit, quadam nocte agerem cum DEO, dixit mihi ipsius Majestas: Amica, visne venire mecum, quo te ego ducam? Et nescio, qualem mihi tunc audaciam, quam non soleo habere, DEUS indiderit, cum qua statim respondi: Ità, Domine; ità Domine. O quam volo ire tecum! Dominus autem tacuit, & ego etià silui, animadvertendo, quòd tantum in me sentirem naturalium virium defectum, ut mihi non viderentur suffecturæ

ad acceptandam gratiam, quam mihi Dominus volebat præstare. Paulo post iterum mihi Dominus dixit: Visne tandem venire mecum? Veni igitur feliciter, Amica, & noli timere. Tum illi dixi: Ità, Domine; quid enim potest felicius aut melius accidere meæ animæ, quam vivere, & mori in tuis manibus? Subitò se moverunt multi Angeli, illic præsentés, coram Christo Domino, qui propius me stantibus præcepit, ut me constituerent in eo loco, & eo modo, quo scirent ipsum velle. Et ecce in momento fuit extractus quidam instar nivis candidus suggestus, speciem referens sellæ, ubi me collocaverunt, tectam etiam candidissimo velo, instar pallij. Et cum oculis animæ meæ me ipsam intuerer, vidi me esse ligatam quibusdam vinculis, quasi cingulis, in duobus vel tribus locis; atque dum id mirarer, concepi desiderium intelligendi mysterij istorum vinculorum, quod penetrans Dominus, manifestavit mihi, id fieri, ut intelligerè, quod speciali suo auxilio esset conservaturus naturæ meæ imbecillitatem; nè deficiam, nève disrumpar, propter vehementiam & volatum spiritus, quo brevi eram abripienda. Hoc factò, illi sancti Angeli me circumdederunt, & præcedente Domino Majestatis, tulerunt quàm altissimè, permeando quasi omnes cælos, posueruntque me ad littus cujusdam immensè Maris, quod erat Magnitudo, Bonitas, Sapientia, & Essentia ipsiusmet DEI, atque præsentè Majestate Christi JESU subitò me illuc injecerunt, & anima fuit submersa ac perdità in illo immenso mari Divinæ caliginis, ac Essentiæ illius incogniti & incomprehensi DEI. Quale sit hoc secretum admirabile, quod intercedit inter DEUM & animam, atque istam Magnitudinem DEI, qui ibi cognoscitur, nec suppetunt verba, neque reperitur ullus creatus intel-

lectus, qui possit sufficienter declarare. DEUS det, cui voluerit, ut id experiatur, & agnoscat ita esse. Fuit porro opus ipsius, quod ibi non manserim, nec anima sit separata à corpore, cum fuerit ingens & vehemens excessus illius Divini operis in anima. Hæsi immerfa in eo immenso mari per aliquod tempus, quod ignorabam fuisse tam longum; ac deinde me extraxerunt ad littus. Voco autem littus, egressum ex hac immensitate, non quod ibi viderim mare, vel littus, aut aliam speciem corpoream. Quievi modicum in hoc littore, ut quasi aliquantum respiraret natura, & injecerunt me secundo majore impetu ac vi, adeo ut longè magis fuero perdita, & submersa in illa Divina Essentia, quam prius. Postea me rursus extraxerunt ad littus, cum longè majore periculo, meâ opinione, nè penitus deficerent vires naturales, si illas DEUS non conservavisset. Iterum ibi modicum quievi, uti prius, & continuo me injecerunt tertio, sicut alijs vicibus: Voco verò injicere modum quendam singularem & admirabilem, quem habet DEUS, & sancti Angeli, intromittendi animam in immensitatem Divinarum Perfectionum, non quod illa injectio sit instar corporeæ. In hoc immenso mari mansi aliquo tempore, etsi nesciam quantum fuerit; sed hæc vis & submersio fuit minor, quam duæ priores, ideoque non sum tantopere debilitata. Postea acceptâ benedictione à DEO, illi sancti Angeli, qui me eò attulerant, me reportaverunt ad locum mei lectuli, eodem modo, eademque ratione, quâ me abstulerant. Et quando mihi fui restituta, sentiebam ingentem debilitatem, ac vehementer mirabar, tantumque attollebam oculos, aspiciendo illos sanctos Angelos, cum aliquo dolore, quamvis me conformarem Divinæ voluntati, quod me viderem in isto exilio. *Hæc visio continet id, quod est summum in scientia mystica, quodque magnopere exaggetur Sanctus Dionysius Areopagita, & vocat ingressum in Divinam Caliginem, in Divinam quandam obscuritatem immensam & non cogniti DEI: non quod in hoc mptu non habeatur ingens lumen & cognitio DEI,*

sed quia cognoscitur esse tam immensa ipsius magnitudo, & tam incomprehensibile id, quod in illa reperitur; ut quidquid concipitur, videatur obscuritas, tenebra, atque ignominia Essentia Divina; & quia DEUS non cognoscitur, sicut est, nec potest cognosci, quoad videatur in Cælo, per clarum lumen ipsius glorie. Propterea etiam fuit injecta tertio in istud immensum mare; quia naturæ debilis nequit unâ vice cognoscere, quantum illi manifestatur: sed neque hoc ipsum potest absque speciali DEI gratia. Quia præterea fuit injecta tribus vicibus, voluit ipsam etiam toties alligari illi sublectio, quod indicavit, quod ipsam quâvis vice esset adjuturus, ne deficeret viribus.

§. II.

Sed quia medulla hujus cognitionis & mptus consistit in unione Spiritus cum DEO, videbimus, quomodo id fiat, in alia admirabili visione, quam habuit aliquando post præcedentem. Dum, inquit, aliquando agerem cum DEO, deliberans de desiderio, quod habebam valde ardens, permittendo me tamen Divinæ dispositioni, emigrandi ex hoc exilio ad cælestem Patriam, vidi venientes ad me cum quadam latitia, & gravitate, atque aliquafestinatione, quatuor sanctos Angelos, qui mihi dixerunt hilari vultu: Soror nostra, adferimus tibi bona nova à DEO. Hoc audito, derepentè, quamvis essem intenta prædictæ cogitationi, natura se aliquantum exeruit, & fui nonnihil turbata, quia existimabam esse nova, quod me DEUS vellet hinc auferre: sed sancti Angeli intellecto eo, quod agebatur in meo corde, quamvis fuerit quasi momentaneum, dixerunt mihi: Noli timere, Soror, nam causa nostri adventus, non est id, quod tu cogitavisti, sed quia DEUS tibi vult præstare unam ex summis gratijs, quas unquam præstitit puræ creaturæ. Et postquam hoc dixissent, ipse DEUS circumdedit totam animam meam quodam lumine, contulitque illi specialem cognitionem infinitæ suæ Magnitudinis, & plenitudinis suæ Omnipotentia ac Naturæ Divinæ, quâ omnia

nia complectitur, & replet: fuitque unà abrepta in hanc Divinam Essentiam, per fortissimam ac potentissimam unionem, atque ab eodem Domino ducta ad cœlestē Jerosolymam, ubi intra exiguum temporis spatium, ut mihi videbatur, ipsi fuerunt ostensi & patefacti mysticè thesauri Archivi Sapientiæ, Magnitudinis, Omnipotentia, Immensitatis, Misericordiæ, & Bonitatis nostri Magni DEI, ac Domini. Postquam autem vidisset hæc tanta magnalia, ducta est ad illud immensum mare Divinæ Essentiæ, ibique projecta in illud profundum & infinitum pelagus, ubi fuit submersa, obruta ac perdita penitus, ut ignoraret se ipsam, neque sciret, aut intelligeret de hoc immenso mari Divinæ Essentiæ aliud, quàm: *Amplius est, quàm hoc, amplius est, quàm hoc*, quod non comprehendebat. Immersa enim huic Divinæ caligini, dum illius aspectum effugiunt tantæ DEI perfectiones, quibus tamen quodammodo innatat, nescit explicare, quid videat, sed solum dicere: Vidi arcana DEI grandia, tremenda, & admirabilia, quæ nec ullus intellectus potest assequi, neque lingua exponere. Postquam mea anima in hoc mentis excessu mansisset aliquanto tempore, neque enim scio, quàm diu duraverit, fuit extracta ad littus hujus maris; & inde secundo ducta ad Archivum Divinorum thesaurorum Domini DEI nostri, ubi illi fuerunt ostensi per Divinam illustrationem & communicationem thesauri illic inclusi, sicut primò, atque hinc rursus est ducta ad illam fortem, potentem & admirabilem Unionem cum DEO Domino nostro, quæ fuit similis primæ, ita ut descenderit per eosdem tres gradus mysticos, per quos à DEO fuerat elevata, ac educta: quia ab Unione ascendit ad Archiva Divinæ Sapientiæ & Omnipotentia, atque inde ad immensitatem Essentiæ Divinæ, unde descendit ad eadem Archiva ac thesauros, & postea ad eandem unionem cum suo DEO. Post raptum admirabar eam magnalia, agens DEO magnas gratias per id, quod est in se ipso, & per id, quod est pro nobis suis pauperculis creaturis, neque minus sui humiliata, quòd tam parum re-

sponderem tantis miserationibus. Angeli autem venerunt ad me, & me confortaverunt, quia eram debilitata, & perfusa sudore.

§. III.

Aliam similem visionem habuit, in qua distinctius omnia proponuntur, & excellentior continetur doctrina. Post permolestè transactâ (in Martio anni 1615.) inquit, noctem unam ac diem, oppressa à doloribus, quasi horâ sextâ vespertinâ adverti meam animam à DEO commonefieri, quòd illi esset præstiturus quandam prorsus extraordinariam gratiam, & incepti me ad eam præparare, petendo à Divina Majestate lumen, ut me in omnibus sanctissimæ ipsius conformarem voluntati, conabarque me modicum abstrahere ab ista inspiratione. Post septimam, vel octavam noctis horam me vehementer afflixit ingens sitis, & cum viderem adesse meos Dominos Angelos, nesciens quid loquerer, dixi illis: Mei Domini, patior ingentem sitim, si ipsi mihi præberent aquâ, ego illam susciperem. Quamvis autem hoc dixerim, non desiderabam mihi ab illis exhiberi istum favorem, sed nescio, quomodo id dixerim. Responderunt mihi subito peramanter: Quàm libentissimè tibi illam dabimus, & erit aqua talis, quæ recreabit, & corroborabit tuam animam, ac satisfaciet tuæ indigentia. Hoc audito, plurimum obstupui, & cum conticissem, quia hoc non ideò dixeram, illi Domini etiam siluerunt; paulò verò post iterum me sunt alloquuti, dicendo mihi: Noveris, nos venire nomine DEI, & ipsius jussu, ut te ducamus eò, ubi tuæ siti satisfacias, quæadmodum diximus: Veni nobiscum, Soror. Et appropinquantes meæ animæ, abstraxerunt ipsam à sensibus, quæ se reperit ante cœlestem Jerosolymam, ubi circa illam vidit vastissimum, pellucidissimum, pulcherrimum fluvium, cujus litus erat valdè umbrosus, & amœnum, ac repletum sanctis Angelis, qui adhibitis instrumentis musicis, admirabiliter canebant: *Gloria in Excelsis DEO*. Ex hoc fluvio hinc & inde fluebat, quasi per quosdam

cana-

canales, & veluti rivulos, illa cœlestis aqua, ac decidebat ad terram, irrorabátque magnam ipsius partem, & suis Divinis influxibus ac rore refocillabat, & confortabat animas Justorum. Hæc mea visio diu duravit, postquam fui in momento abducta ab ijs Angelis, & collocata in littore magni illius & mystici fluminis, in quem me deperetè quàm profundissimè immerferunt, ubi mihi fuit communicata magna & extraordinaria cognitio Divinæ Magnitudinis, Omnipotentia, Sapientia, & Immenfitatis. Illi verò Angelici Spiritus mihi subito dixerunt voce aliquantum altâ & cõcitata: *Nõne est amplius, quàm hoc?* Tunc mea anima denuò illuminata, ut cognosceret illud modicum de Immenfitate Dei, respectu infinitorum, quæ illi restabant cognoscenda, ita ut tota absorpta, prorsus oblivisceretur omnium, quæ cognoverat, respondit: *Amplius est, quàm hoc.* Et cum summa admiratione similiter altâ & acceleratâ voce iteratò dicebat: *Amplius est, quàm hoc.* Immerferunt me deinde paulò ulterius in illum fluvium, ubi mihi fuit collatum majus lumen, & cognitio illius Divinæ Essentiæ ejusdemque Divinæ caliginis. Et fui statim interrogata, sicut prius ab iisdem Angelis, altiore voce: *Estne amplius, quàm hoc?* Respondi, ut prius, eodem modo, postquam longè plura cognovi, magisque fui illuminata: *Amplius est, quàm hoc.* Immerferunt me tertio usque ad fundum ac abyssum illius Mysterij, fuitque continuo interrogata ab Angelis, attolentibus semper aliquantò magis vocem: *Estne amplius, quàm hoc?* Mea verò anima magis ac magis illustrata, ampliusque cognoscens Divinum illud Esse, non secus ac initio, quasi nihil eorum nõset, quæ cognoverat, propter infinita, quæ videnda supererant, & cognoscenda, respondit: *Amplius est, quàm hoc.* Tum Angeli extraxerunt meam animam ex illo profundo & mystico mari, elevatamque in altum, tribus adhuc vicibus, & quavis vice altius, quæsierunt eo modo arcano: *Estne amplius, quàm hoc?* Mea quoque anima semper lumine & cognitione majore prædita, jam quasi perdita & submersa in illo Divi-

no Esse, reposuit: *Amplius est, quàm hoc.* tertio verò respondit: *Quàm maxime amplius est, quàm hoc.* Tandem ipsam magis elevaverunt ad quandam infinitam & incomprehensibilem magnitudinem luminis & claritatis, ac immensitatis bonorum, quæ nulla fatis potest lingua explicare aut eloqui, ibique Dominus Majestatis ostendit meæ animæ momentaneè, quasi mihi illucesceret fulgur, vel amotâ cortinâ spectandi exhiberentur maximi thesauri, eademque subito reductâ rursus subducerentur oculis infinitam ac incomprehensibilem immensitatè illius Divini Esse nostri magni DEI ac Domini Majestatis, adeò ut, cum exigua meæ animæ capacitas non posset sufferre tanta bona, quanta in eo momento vidit, & cognovit, viribus deficeret, atque ideò totum meum corpus contremisceret. In eo verò puncto temporis Angeli me apprehenderunt, & confortaverunt in meâ debilitate ac deliquio, collocaveruntque in meo angulo.

Propter hæc opera, & miserationes Divinas, quæ his diebus usque adeò continuabantur, & quia ab ijs conscribendis abstinere non poteram, ut idcirco omnium innovaret memoriam (nam DEUS ita mihi ob oculos ponit mysterium, quod à me describitur, ut quodammodo perinde sit, ac si mihi denuò repræsentaretur) ita mihi videor immutata, ut difficulter possim agere cum creaturis, & ulli alteri negotio me impendere. Quando verò ad meolum reversa ex hoc raptu, non solum sedata erat situs mea naturalis, quam fueram passa, verum etiam quasi nauseavi, & quodammodo horruì aquam naturalem, quam bibimus, quod sum aliquot diebus experta, licet perpetuò paterer vehementem sitim, propter ingentes calores, quos sentiebam.

§. IV.

POST hanc visionem DEUS voluit, ut conscriberem contentam in illa doctrinam, & instructionem, quam mihi inspiravit hunc in modum: Quando DEUS animam abalienat à sensibus per extraordinariam ecstasim, & abstrahit atque sub-

mergit

mergit in illa profunda & infinita abyſſo Divini ſei Eſſe, obrutam eâ Divinâ ipſius ac admirabili caligine, ibique abſorptam, tibi nihil ampliùs ſcit, nec intelligit, neque cognoscit de illa infinitate immenſorum, & incomprehenſibilium bonorum, adeò ut ſe ipſum ignoret, atque id ſolum percipiat, quòd *ampliùs ſit quàm hoc*, ſempèrque profundius ac ſublimius plura intelligendò, quaſi ſolicita, nè ſibi in caſſum elabatur tempus, quo illa beatitudo durat, dicit eâ phraſi & ſenſu, quo illic agitur: *Ampliùs eſt, quàm hoc*; iſte ipſe modus loquendi indicat majorem immenſitatem, quàm fuerit præcedens, adeò ut non ſolum cum eo lumine, quod anima accipit, non aſſequatur illam immenſitatem, ſed potiùs inveniat longè ſibi plura & grandiora ſuper eſſe cognoscenda, quàm priùs perceperit, ſeq; magis diſtare ab illis comprehendendis, & ſuum lumen eſſe inſufficiens reſpectu ejus amplitudinis, ac ſe minùs advertit capacem, ut ingrediatur in illam Divinam caliginem, & in illud immenſum, non intellectum, & incognitum penetrale Tabernaculi Beatiffimæ & Sanctiffimæ Trinitatis. Atque ſi aliquando ex Divina diſpenſatione Dominus Majeltatis dignatur amovere momentaneè cortinam à theſauro ſuæ Divinitatis, ſubitòque illam reducere, tanta eſt Divina illius Solis Juſtitiæ lux, quâ irradiatur anima, cui DEUS exhibet hanc miſericordiam, ut ſimul ſit illuſtrata, & cæca, abundetque lumine, & magnâ clarâque ſit prædita cognitione, in hac Divina caligine, adeoque cœleſtium myſteriorum admiratione abripiatur, ut non poſſit loqui, nec aliud dicere, quàm: Vidi arcana DEI, vidi arcana DEI, ac ita à ſe ipſa abalienetur, præ hoc ſtupore, & ob tot

res admirandas, ut niſi interveniret Divina diſpenſatio, in eo momento deſereret corpus exanime, ob vehementem vim illius Divini luminis, quod tum animæ comunicatur.

Ordinaria diſpoſitio, quâ DEUS præparat animam, ut conſcendat prædictum gradum, eſt lumen & cognitio, quam à Divina Majeltate obtinet, ut Divina ejus intelligat attributa, qualia in ſe ipſis ſunt: ita ut, ſicut DEUS, & illius Bonitas eſt ipſamet ejus Deitas, pariterque omnia ejusdem Divina attributa, dum anima ſimul illa cognoscit, colligat totum illum admirabilem theſaurum Divinorum attributorum in eodem Domino Trino in Perſonis, & Uno in Eſſentia, cùmque hac infinitate communicati luminis, his gradibus per Divinam diſpenſationem deveniat, prædicto modo in eam illuſtrem & claram cognitionem, intrâ Divinam caliginem immenſi ac incomprehenſibilis DEI, (id enim voco caliginem Divinam; ſiquidem Divina attributa nequeunt clarè cognosci in iſta vita mortali) tantorimque theſaurorum, tam ſecretorum & reconditorum, propter limitatam animæ capacitatem, ut idcirco nequeat comprehendere magnitudinem Eſſentiæ Divinæ.

Hæc ſunt, quæ à DEO juſſa fui ſcribere; & cùm perægre valdeq; timidè conſcriberem res uſque adeò profundas, eò quòd ignorarem, an illas ſcirem explicare, ſicut meæ animæ fuerant à DEO imprefſæ, interrogavi meos Dominos Angelos, quis me eſſet inſtrueturus, quomodo talia ſint ſcribenda? Illi verò mihi reſponderunt: Is, qui exiſtit intrâ te, eſtque Divina Sapientia, te inſtruet.

✠ * ✠

